

tillade det at gjøre en formel Ændring som den foreliggende. De ville erindre, mine Herrer, at Landsthinget har afholdt sig fra at gjøre Forandringer i Realiteten paa dette Punkt; Loven foreligger i Realiteten aldeles saaledes, som vi have vedtaget den; Landsthinget har blot gjort den formelle Ændring, at denne Bestemmelse skal komme frem som en særlig Lov, hvad Enhver vil erkjende meget vel kan sse, idet noget lignende mange Gange er kommet frem i den samme Form. Naar man imidlertid saaledes, samtids med, at man hævder Finantslovens Overherredømme, ikke vil tillade Landsthinget at gjøre en saadan Forandring, saa siger jeg, at man ikke handler i Grundlovens And, men at man forsøger at gennemføre et Princip, som det er ganske naturligt, at Landsthinget ikke kan eller bør anerkjende. Naar man imidlertid endelig ikke vilde have denne for saa mange Medborgere vigtige Sag frem paa denne Maade som en særlig Lov, hvorfor har man da afholdt sig fra at gjøre det sidste Forsøg, der endnu stod tilbage for at faae Loven fremmet, nemlig ved at stille Ændringsforslag til Finantslovens eneste Behandling om at gjenindsætte disse Bestemmelser, som stode i Finantsloven, da den gik fra os? Da Landsthinget har, om jeg saa maa sige, stillet en Foredrag til Folkethinget ved at lade dette Forslag gaa ud af Finantsloven og fremkomme som en særlig Lov, hvorfor har man da ikke svaret: Af de og de Grunde maa vi igjen sætte Forslaget ind i Finantsloven; lad den da komme i Fællesudvalg; lad os der forhandle om dette Punkt og se at blive enige derved; vi tro at maatte fastholde, at Bestemmelsen skal staa paa Finantsloven? Dette har man ikke villet; man har ikke villet redde Sagen paa den Maade; man har sølt en vis Grad af Fornærmelse over, at det andet Thing har vovet at gjøre denne Forandring, og man har strax sat sig paa det faste Standpunkt at sige: Nei, saa skal hele Sagen falde; vi slaa den foreliggende Lov ihjel, og Finantsloven bliver uden Lønningstillæg. Hvis Sagen staar saaledes, siger jeg, at jeg tror, man vil være nødt til at give mig Ret i, at man med Høie kan sige: at naar man ikke har villet forsøge det Middel, man endnu havde tilbage til at faae en retfærdig Lovbestemmelse sat igjennem, falder hele Ansvar for den efter min Opfattelse uretfærdige Beslutning, vi her ere i Færd med at tage, paa Folkethinget. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds gjorde i sit Foredrag nogle Bemærkninger, som vare gaadefulde for mig, idet det lod, som om han endnu havde Haab om at redde dette Tillæg til de smaa Lønninger. Det ærede Medlem holder ofte af at udtrykke, hvad han mener, i Gaader, men da han jo er den, der til en vis Grad bestemmer Afstemningerne her i Thinget, vil jeg tillade mig at opfordre ham til at udtale, hvor-

ledes der efter hans Opfattelse endnu kan være en Mulighed for at faae denne Sag fremmet i Realiteten for at fflaffe disse Embedsmænd det Tillæg, som de have havt grundet Haab om at faae. Der kan ganske vist tænkes forskjellige Maader, hvorpaa dette kan sse, men det er jo Flertallet, der træffer Bestemmelse her i Thinget, og man kan ikke vente, at Mindretallet skal komme frem med noget Forslag i den Retning. Man kunde jo tænke sig, at man kunde standse denne Forhandling og henvise Sagen til Finantsudvalget, eller man kunde tænke sig Sagen bragt ind paa anden Maade, men jeg vil i ethvert Fald tillade mig at opfordre det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds til nærmere at udtale, hvorledes han mener, at denne Sag nu kan fremmes. Er det virkelig hans Ønske, at dette skal sse, er det ikke hans Ønske, at disse smaa Embedsmænd ikke skulle have noget Lønningstillæg, er jeg overbevist om, at han ligesom vi Andre ville arbejde for, at denne Sag i den ellersste Time kan blive ført igjennem. Dersom det ærede Medlem finder, at han har Grund til at tro, at der ikke er nogen Anledning til at give et saadant Lønningstillæg, er det en anden Sag, men jeg tror, at disse Embedsmænd have et billigt og retfærdigt Krav paa at faae en Lønningssforhøielse, og dersom det er Tilfældet, og Thinget ikke vil erkjende dette ved at give den enten paa Finantsloven eller paa denne Lov, saa siger jeg, at man gjør en stor Uretfærdighed. Ansvar for det falder da udelukkende paa Folkethinget eller selsølgelig paa det Flertal, der bestemmer Folkethingets Afgjørelse. Jeg forudsætter naturligvis, at de ærede Medlemmer alle ere enige i, at det er et retfærdigt Krav, der her er stillet, og jeg vil ikke bestynde Nogen for med Billie at søge Uretfærdighed, men naar de Herrer med mig erkjende, at det er et retfærdigt Krav, maa de ikke slaa Sagen ihjel blot af formelle Hensyn, thi hele det formelle Tvistepunkt om, hvor vidt Tillæget skal optages paa Finantsloven eller ikke, kan jo som bemærket afgjøres derved, at Forslaget bliver stemt ind igjen paa Finantsloven, og at Sagen kommer til Forhandling i et Fællesudvalg.

Th. Nielsen: Den ærede sidste Aaler var ikke meget langt fra endog at tillægge mig Skylden for, at vi forhandlede i dette Dieblil. Han sagde, at der var god Grund for det andet Thing til at fremkomme med sine Indsigelser og navnlig tage Lønningssbestemmelsen ud af Finantsloven, efter at jeg havde udtalt den Sætning, at Finantsloven har Herredømmet over alle andre Love. Jeg troede virkelig, at den Sætning var anerkjendt ogsaa fra det ærede Medlems Side (Nei). Ja; jeg skal dog nævne et Exempel paa — og det er Noget, som er slet meget nylig — at det har viist sig, at saaledes er det. Jeg behøver blot at henvise til Loven af 24de April 1868, hvori